

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Pavla Molka v právní věci navrhovatelek: a) **APB – PLZEŇ a. s.**, se sídlem Losiná 303, b) **P&P Březina Servis s.r.o.**, se sídlem Losiná 303, obě zastoupené Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti odpůrci: **město Výsluní**, se sídlem Výsluní 14, zastoupeno Mgr. Luděkem Voigtem, advokátem se sídlem Hlavní 241, Svinařov, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy „Územní plán města Výsluní“, vydaného zastupitelstvem odpůrce dne 10. 10. 2022 rozhodnutím č. 1/2022, o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 1. 2024, č. j. 40 A 8/2023-179,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se v části, v níž směřuje proti výrokům I., II. a IV. rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 1. 2024, č. j. 40 A 8/2023-179, **z a m í t á .**
- II. Ve zbylé části **s e** kasační stížnost **o d m í t á .**
- III. Odpůrce **je p o v i n e n** zaplatit navrhovatelkám na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 12 729,20 Kč k rukám jejich zástupce Mgr. Jiřího Nezhyby, advokáta se sídlem Údolní 567/33, Brno, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ve věci jde o přezkum části opatření obecné povahy „Územní plán města Výsluní“, vydaného zastupitelstvem města Výsluní dne 10. 10. 2022 pod č. 1/2022 (dále jen „územní plán“), kterou se stanoví úplný zákaz výstavby větrných elektráren v regulovaném území.

[2] Navrhovatelka a) je vlastnící pozemků parc. č. 880/2, 880/3, 880/6 a 880/8, vše v katastrálním území Volyně u Výsluní (v tomto katastrálním území se nacházejí i všechny další pozemky uvedené v tomto rozsudku), a oprávněnou z věcného břemene strpění

umístění a provedení stavby větrných elektráren ve vztahu k pozemku parc. č. 882/1, jakož i z věcného břemene spočívajícího v oprávnění zřídit energetické vedení ve vztahu k pozemku parc. č. XA. Navrhovatelka b) je vlastnící pozemků parc. č. 882/1, 1074 a 1119.

[3] Na území odpůrce (dále jen „stěžovatel“) platil v minulosti územní plán obce Výsluní (dále jen „původní územní plán“). Zastupitelstvo obce jej schválilo dne 22. 12. 2006 (v době před navrácením statusu města dne 23. 1. 2007) a jeho závazná část byla podle § 29 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2006, vyhlášena obecně závaznou vyhláškou č. 2/2006 o vyhlášení závazné části územního plánu obce Výsluní. Původní územní plán vymezil na pozemcích navrhovatelek a pozemcích, k nimž svědčilo navrhovatelce a) věcné břemeno, plochy VE (plochy pro větrné generátory elektrického proudu) s přípustným využitím jako trvalé travní porosty a podmíněným využitím jako větrné elektrárny a nezbytné technické vybavení. Výjimkou byl pozemek parc. č. 880/3, u něhož (stejně jako u pozemku parc. č. 880/5) tento územní plán takové využití neumožňoval.

[4] Dne 10. 10. 2022 vydalo zastupitelstvo stěžovatele nový územní plán, který vymezil na pozemcích navrhovatelek a pozemcích, k nimž svědčilo navrhovatelce a) věcné právo, plochy AZ (plochy zemědělské) s hlavním využitím jako trvalý travní porost a orná půda a s přípustným využitím jako objekty a zařízení související přímo s hlavním využitím, související dopravní a technická infrastruktura, protierozní opatření (zatravňovací pásy), plužiny, meze.

[5] Navrhovatelka a) podala ještě v průběhu řízení o územním plánu námitky k jeho návrhu podle § 52 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“), které směřovaly zjednodušeně řečeno proti tomu, aby na dřívějších plochách VE nebylo možné umístit větrné elektrárny. Navrhovatelka b) možnost podat námitky nevyužila. O námitkách navrhovatelky a) bylo rozhodnuto spolu s vydáním územního plánu. Rozhodnutí o námitkách je součástí odůvodnění územního plánu, jak to předpokládá § 54 odst. 1 stavebního zákona a § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

[6] Návrhem podaným ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) podle § 101a a násl. s. ř. s. se navrhovatelky domáhaly zrušení části územního plánu, a to v textové části v kapitole 4.2.7 věty „Zákaz výstavby staveb větrné energetiky a ploch fotovoltaické energetiky na terénu.“, v textové části v kapitole 6.1 oddílu C bodu 7 slov „(vyjma větrné)“ a v grafické a textové části funkčního využití (podle původního petitu) pozemků parc. č. 880/2, 880/3, 880/4, 880/5, 880/6, 880/8, 882/1, 1074 a 1119. V návrhu uvedly, že vyloučení možnosti umístění staveb větrných elektráren a související infrastruktury na celém území stěžovatele zásadním způsobem zasahuje do jejich práv. Tyto pozemky totiž nemohou využít k původně zamýšlenému záměru výstavby větrných elektráren, čímž byla zmařena celá jejich investice a vznikla jim škoda nejméně ve výši již vynaložených nákladů, které činí mnoho set milionů korun. Stalo se tak navzdory tomu, že navrhovatelka a) měla v minulosti smlouvu se stěžovatelem a řadu let vedla za účelem realizace svého záměru „povolovací procesy“, které však pro chování stěžovatele nebyly úspěšně dokončeny.

pokračování

[7] V průběhu soudního řízení navrhovatelky zahrnuly do výčtu pozemků, ve vztahu k nimž se domáhaly zrušení územního plánu, i pozemek parc. č. XA. Krajský soud toto doplnění přijal, aniž by rozhodl o změně návrhu. Nezahrnutí tohoto pozemku do původního návrhu považoval za následek pouhé chyby v psaní, neboť z obsahu návrhu bylo patrné, že se argumentace navrhovatelek vztahuje i k tomuto pozemku.

[8] Krajský soud usnesením ze dne 23. 1. 2024, č. j. 40 A 8/2023-171, vyloučil k samostatnému projednání návrh na zrušení územního plánu v části, ve které se týkal pozemku parc. č. 880/4 (v této části bylo řízení dále vedeno pod sp. zn. 40 A 1/2024). Jde-li o zbylou část návrhu, krajský soud napadeným rozsudkem zrušil územní plán v rozsahu pozemků parc. č. 880/2, 880/6, 880/8, 882/1, XA, 1074 a 1119 (výrok I.) a dále v jeho textové části v kapitole 4.2.7 zrušil slova „výstavby staveb větrné energetiky“ (výrok II.). Ve zbytku návrh zamítl (výrok III.) a uložil stěžovateli povinnost zaplatit navrhovatelkám náhradu nákladů řízení ve výši 45 405,43 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok IV.).

[9] Přestože stěžovatel výslovně nereagoval na některé dílčí námitky, důvody, pro které jim nevyhověl, jsou podle krajského soudu z odůvodnění územního plánu patrné. Zákaz výstavby staveb větrné energetiky a ploch fotovoltaické energetiky na terénu (kapitola 4.2.7 územního plánu) je v odůvodnění textové části územního plánu několikrát zmíněn. Především je vyhodnocen jeho soulad s Politikou územního rozvoje (ve znění Aktualizace č. 5) a Zásadami územního rozvoje Ústeckého kraje (ve znění 2. aktualizace). Zákaz umístění větrných elektráren není v rozporu s uvedenou územně plánovací dokumentací, podle krajského soudu však není dostatečně odůvodněn.

[10] Vyhodnocením jednotlivých územně plánovacích podkladů ve vztahu k možnosti umístění ploch pro větrnou energetiku na pozemcích navrhovatelky a) se stěžovatel zabýval až ve vypořádání námitek uplatněných po společném projednání územního plánu. Ani v rozhodnutí o námitkách ale nepředložil zdůvodnění úplného zákazu výstavby větrných elektráren. Jediným jeho podkladem bylo opatření obecné povahy o zřízení ochranného pásma leteckého pozemního zařízení – radiolokátoru Hrušovany ze dne 5. 5. 2021, č. j. MO 126171/2021-1150 (dále jen „opatření obecné povahy vymezující ochranné pásmo radiolokátoru Hrušovany“), a stanovisko Ministerstva obrany ze dne 24. 6. 2022, kterým byl s odkazem na toto ochranné pásmo vysloven nesouhlas s případným vymezením ploch pro větrné elektrárny v regulovaném území. Uvedené opatření obecné povahy vydalo Ministerstvo obrany na základě § 37 odst. 1 a § 43 zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví, ve znění účinném do 30. 6. 2023 [před nabytím účinnosti novely provedené zákonem č. 431/2022 Sb. dne 1. 1. 2023 šlo o zákon č. 49/1997 Sb., o civilním letectví a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon)].

[11] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) opatření obecné povahy vymezující ochranné pásmo radiolokátoru Hrušovany k návrhu navrhovatelky a) zrušil rozsudkem ze dne 18. 8. 2022, č. j. 8 A 48/2022-69, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 8. 2022, č. j. 8 A 48/2022-84, a to ke dni jeho právní moci, kterou tento rozsudek nabyl dne 24. 8. 2022. Ministerstvo obrany napadlo rozsudek městského soudu kasační stížností, které Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“ nebo „kasační soud“) usnesením ze dne 6. 10. 2022,

č. j. 1 As 211/2022-33, přiznal odkladný účinek. Toto usnesení nabylo právní moci dne 10. 10. 2022. Následně tento soud rozsudkem ze dne 13. 12. 2023, č. j. 1 As 211/2022-57, č. 4560/2024 Sb. NSS, kasační stížnosti zamítl. Podle krajského soudu stěžovatel s ohledem na uvedená rozhodnutí nemohl ke dni vydání územního plánu přihlížet k opatření obecné povahy vymezujícímu ochranné pásmo radiolokátoru Hrušovany ani ke stanovisku Ministerstva obrany ze dne 24. 6. 2022. Podmiňují-li právní předpisy umístění větrných elektráren v regulovaném území vydáním závazného stanoviska Ministerstva obrany, není to podle krajského soudu důvod pro úplný zákaz výstavby větrných elektráren v regulovaném území.

[12] Z úplného znění územního plánu přístupného na internetových stránkách stěžovatele vyplývá, že stěžovatel již před vydáním územního plánu věděl o zrušení opatření obecné povahy vymezujícího ochranné pásmo radiolokátoru Hrušovany, na tuto skutečnost ale nereagoval. Krajský soud shledal v záměru nepřipustit na žádném místě regulovaného území umístění stavby pro větrnou energetiku projev libovůle stěžovatele, neboť daný zákaz nebyl dostatečně odůvodněn. Stejnou vadu vyslovil krajský soud i ve vztahu k části územního plánu, která se týká pozemků parc. č. 1074 a 1119 ve vlastnictví navrhovatelky b), přestože ta byla v průběhu přijímání územního plánu pasivní. Její argumentace byla totožná s argumentací navrhovatelky a), která ji řádně uplatnila při přijímání územního plánu, a stěžovatel tak měl možnost se s ní vypořádat. Podle krajského soudu nedostatečné odůvodnění opatření obecné povahy způsobuje jeho nezákonnost (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 301/2021-150) a je možné ho považovat za závažný důvod pro zrušení územního plánu (ve smyslu rozsudku NSS ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29).

[13] Návrh navrhovatelek nebyl důvodný ve vztahu k těm částem územního plánu, které se netýkaly staveb větrné energetiky, případně se vůbec nemohly dotknout práv navrhovatelek. Důvod zamítnutí návrhu byl dán i u pozemků parc. č. 880/3 a 880/5. Omezení výstavby větrných elektráren na nich bylo totiž již dříve a zůstalo prakticky nezměněno.

[14] Pro úplnost krajský soud dodal, že stěžovatel v územním plánu nedostatečně vypořádal i námitku nepřiměřenosti zásahu do práv navrhovatelky a). Změna funkčního určení plochy nebo vymezení nové plochy s odlišným způsobem využití v územním plánu může obstát pouze za předpokladu, že je odůvodněna závažnými věcnými důvody, např. věcnou nesprávností řešení v původním územním plánu, kolizí takového řešení s veřejným zájmem, nebo změnami nastalými po přijetí předchozího územního plánu, v jejichž důsledku již původní řešení není aktuální.

II. Kasační stížnost

[15] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. S kasační stížností podal návrh, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 As 68/2024-53, tomuto návrhu nevyhověl.

pokračování

[16] V návrhu stěžovatel zdůraznil, že vydání územního plánu spadá do jeho samostatné působnosti, a proto při jeho vydání musí mít možnost zohlednit vlastní zájem, zájem svých občanů a specifika svého území. Dospěje-li k závěru, že zvláštní podmínky jeho území vyžadují intenzivnější ochranu, může přijmout přísnější kritéria, než jaká stanoví právní předpisy chránící dané zájmy. Nástroje územního plánování reagují na změny a přirozený vývoj vztahů v území.

[17] Jde-li o důvody přijetí zákazu výstavby větrných elektráren, stěžovatel uvádí, že území, na kterém navrhovatelka a) zamýšlela realizovat svůj projekt, je poddolované, je u něj zájem na ochraně přírody (přírodní park, tah ptactva, výskyt chráněných živočichů hnízdiště chrástala a rostlin) a celá oblast je dotčena zájmy na zajištění bezpečnosti a obranyschopnosti státu. Výstavba větrných elektráren by mohla ovlivnit prameniště vody. Uvedený zákaz byl veden zájmem stěžovatele eliminovat zbytečné náklady případných zájemců. Ostatně navrhovatelka a) se po něm domáhá náhrady škody v rádech desítek milionů korun údajně investovaných do přípravy realizace jí zamyšleného projektu. Územní plán byl zastupitelstvem stěžovatele schválen jednomyslně a občané proti němu nevznegli námitky. Uvedený zákaz byl dostatečně a přesvědčivě odůvodněn. Byl učiněn v nezbytné míře, nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamyšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle.

[18] Tvrzení navrhovatelek o získání kladných stanovisek bylo podle stěžovatele účelové, neboť všechna kladná stanoviska byla následně zrušena. Stavební řízení bylo následně zastaveno z důvodu zpětvzetí žádosti navrhovatelky a). Stěžovatel také podotkl, že platnost původního závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, navrhovatelce a) uplynula a vyřízení nového závazného stanoviska by pro ni mohlo být finančně a časově náročné.

[19] Stanovisko Ministerstva obrany ze dne 24. 6. 2022 nebylo založeno pouze na zrušeném opatření obecné povahy vymezujícím ochranné pásmo radiolokátoru Hrušovany. Je třeba jej vykládat s ohledem na celý jeho obsah, z něhož mimo jiné vyplývá, že výstavba větrných elektráren vždy byla a je podmíněna souhlasem Ministerstva obrany. Stěžovatel považuje za nesprávný závěr krajského soudu, že navrhovatelka b) byla oprávněna podat návrh, ačkoli byla v řízení o vydání územního plánu pasivní. Krajský soud pochybil, umožnil-li navrhovatelce a) do návrhu zahrnout i pozemky vlastněné navrhovatelkou b). Rovněž neměl bez změny návrhu umožnit rozšíření návrhu o pozemek parc. č. XA.

[20] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v nesprávně uvedeném údaji o vydání územního plánu dne 10. 10. 2022. Územní plán byl vydán již dne 20. 9. 2022, zatímco dne 10. 10. 2022 byl vyvěšen, což má význam z hlediska dne účinnosti. Ve výroku nebylo jasně určeno, které z navrhovatelek má být zaplácena jaká částka náhrady nákladů. Ve věci byly dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nemělo být právo na náhradu nákladů přiznáno žádnému z účastníků.

III. Vyjádření navrhovatelek

[21] Navrhovatelky ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrvaly na svém tvrzení, že zákaz výstavby větrných elektráren nebyl v územním plánu dostatečně odůvodněn a podpořen racionálními argumenty. Tvrzení krajského soudu o ucelené argumentaci stěžovatele se vztahovalo pouze k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách navrhovatelky a). Tvrzení, že územní plán může obstát v testu proporcionality, je nepodložené a v rozporu se závěry napadeného rozsudku.

[22] Ministerstvo obrany svým stanoviskem pouze vyjádřilo, že i po zrušení opatření obecné povahy vymezujícího ochranné pásmo radiolokátoru Hrušovany bude uplatňovat své závazné stanovisko ve vymezeném území podle stavebního zákona. K této skutečnosti se vyjádřil již krajský soud. Stěžovatel neuvedl, v čem konkrétně by měly vady napadeného rozsudku spočívat. Navrhovatelky poukazují i na to, že v době schválení územního plánu zastupitelstvem bylo opatření obecné povahy vymezující ochranné pásmo radiolokátoru Hrušovany pravomocně zrušeno rozsudkem městského soudu. Odkladný účinek byl kasační stížností proti tomuto rozsudku přiznán až po přijetí územního plánu zastupitelstvem. V době rozhodování krajského soudu tak již bylo postaveno najisto, že důvody, o které bylo opřeno stanovisko Ministerstva obrany, jsou nezákonné a nemohou vést k úplnému zákazu výstavby větrných elektráren na území stěžovatele.

[23] K návrhovému oprávnění navrhovatelky b) stěžovatel neuvedl žádnou argumentaci, která by zpochybňovala právní názor krajského soudu. Omezil se na pouhé konstatování, že se se závěrem krajského soudu neztotožňuje. Jde-li o plochu VE a zákaz výstavby větrných elektráren na pozemku parc. č. XA, navrhovatelky od počátku brojily i proti části územního plánu, která se týká tohoto pozemku. Pouze v důsledku chyby v psaní jej nezahrnuly do petitu. Tím, že tak učinily následně, svůj návrh nerozšířily.

[24] Výrok napadeného rozsudku navrhovatelky nepovažují za nepřezkoumatelný ani nesrozumitelný. Územní plán sice byl zastupitelstvem stěžovatele přijat dne 20. 9. 2022, nicméně vydán byl až dne 10. 10. 2022, kdy byla na úřední desce stěžovatele zveřejněna vyhláška, kterou bylo vydání územního plánu oznámeno. Navrhovatelky navrhuji kasační stížnost ve vztahu k výrokům I., II. a IV. zamítnout a ve vztahu k výroku III. odmítnout.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost byla v části, ve které směřuje proti výroku III. napadeného rozsudku, podána neoprávněnou osobou. Zamítnutí návrhu na zrušení části opatření obecné povahy vydaného stěžovatelem, o němž krajský soud rozhodl tímto výrokem, znamená, že v této části byl stěžovatel v řízení před krajským soudem úspěšný.

[26] Návrhové oprávnění stěžovatele je však zjevně dáno ve vztahu ke zrušujícím výrokům I. a II. a nákladovému výroku IV. napadeného rozsudku. V tomto rozsahu je kasační stížnost také přípustná, byla podána včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační soud přezkoumal tyto výroky napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i z hlediska možných vad, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[27] Kasační stížnost je důvodná.

[28] V posuzované věci Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu, kterým byla k návrhu navrhovatelek zrušena část územního plánu stěžovatele. Námitky stěžovatele se týkaly zejména nesprávného posouzení návrhového oprávnění navrhovatelky b), nepřipustnosti rozšíření návrhu a samotného obsahového posouzení, jde-li o úplný zákaz výstavby větrných elektráren v regulovaném území.

IV.a Námitka nedostatku návrhového oprávnění navrhovatelky b)

[29] Stěžovatel předně nesouhlasí s tím, že navrhovatelka b) byla i přes svou pasivitu v řízení o územním plánu oprávněna podat návrh na zrušení územního plánu. Této námitce ale nelze přisvědčit. Návrhové oprávnění navrhovatelky b) se neodvíjí od toho, zda uplatnila námitky při přípravě opatření obecné povahy (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, č. 2215/2011 Sb. NSS, bod 32). Rozhodné je její tvrzení, že byla na svých právech opatřením obecné povahy zkrácena. Jeho předpokladem je skutkový a právní závěr soudu o skutečném vztahu úpravy obsažené v napadené části opatření obecné povahy a právní sféře navrhovatele a zároveň o podstatné nezákonnosti napadené regulace obsažené v opatření obecné povahy posuzované z hlediska kompetenčních, procesních i hmotněprávních předpisů (usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, č. 3903/2019 Sb. NSS).

[30] Pasivita navrhovatelky b) spočívající v tom, že k návrhu územního plánu nepodala námitky podle § 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona, mohla mít význam až pro věcné posouzení návrhu. Nejvyšší správní soud připomíná, že „pokud účastník, brojící proti procesním vadám při přijímání opatření obecné povahy, proti věcné správnosti přijatého řešení, anebo proti neproporčním důsledkům, které plynou z opatření obecné povahy [...], mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námitky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže Nejvyšší správní soud bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. Mohlo by tím docházet k situacím, že by účastníci v průběhu přípravy neaktivní měli výhodnější postavení a jejich práva by byla chráněna ve větší míře než práva účastníků, kteří svá práva zákonem předpokládaným způsobem hájili“ (usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Ao 2/2010-116, bod 32). Jinými slovy, „[k]e zrušení opatření obecné povahy může soud přikročit i přes procesní pasivitu navrhovatele tehdy, pokud převáží důvody nad právní jistotou osob jednajících v důvěře v přijaté změny“ (rozsudek NSS č. j. 6 AOs 3/2013-29, bod 17). Takovými důvody jsou např. „porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy“ (rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, č. 2397/2011 Sb. NSS, bod 67).

[31] S uvedenými východisky se ztotožnil také Ústavní soud. Podle jeho názoru je třeba právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Ao 2/2010-116 vykládat tak, že „i v případě dříve procesně pasivního navrhovatele je namíste se věcně zabývat jím vznesenými námitkami nezákonnosti opatření obecné povahy, pokud by tím ovšem nebyla (nepřiměřeně) zasažena práva (či zakotveny povinnosti) těch subjektů,

jež dosud jednaly v dobré víře v zákonnost napadeného opatření obecné povahy (a jež případně byly na rozdíl od procesně pasivních navrhovatelů dříve procesně aktivní)“ (nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2013, sp. zn. I. ÚS 1472/12, N 211/71 SbNU 483, body 16 a 17).

[32] Krajský soud shledal vadu územního plánu v nedostatečném odůvodnění úplného zákazu výstavby větrných elektráren. Tato vada způsobuje nezákonnost územního plánu (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 301/2021-150, bod 66). Proto k takové vadě krajský soud po právu přihlédl i ve vztahu k pozemkům navrhovatelky b), přestože tuto vadu v procesu pořizování územního plánu nenamítala.

IV.b Námitka nezákonného rozšíření návrhu o další pozemek

[33] Namítá-li stěžovatel, že krajský soud umožnil rozšíření návrhu o pozemek parc. č. XA, aniž by připustil změnu návrhu, Nejvyšší správní soud poukazuje na § 101b odst. 2 věty druhé a třetí s. ř. s., podle něhož „[o]bsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli za řízení návrhové body omezit.“ Toto ustanovení brání tomu, aby navrhovatel prodlžoval a ztěžoval průběh řízení tím, že rozšíří jeho předmět, a to i s ohledem na povinnost krajského soudu rozhodnout o návrhu ve lhůtě 90 dnů podle § 101d odst. 2 s. ř. s. Krajský soud z tohoto důvodu nemůže ani připustit změnu návrhu podle § 95 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. Rozšíření předmětu řízení o část opatření obecné povahy, která původně nebyla napadena perfektním návrhem, není možné (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 9. 2015, č. j. 9 As 72/2015-55, bod 34, nebo ze dne 9. 2. 2021, č. j. 8 As 398/2018-58, bod 25) a umožnění takového rozšíření by založilo zmatečnostní vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012-27, body 17 až 20).

[34] V posuzované věci nicméně nešlo o rozšíření návrhu nebo o návrh na jeho změnu. Navrhovatelky sice v petitu neuvedly, že se domáhají zrušení územního plánu i ve vztahu k pozemku parc. č. XA, v jiné jeho části však vysvětlily, z jakého důvodu je navrhovatelka a) oprávněným navrhovatelem ve vztahu k tomuto pozemku. Tato část návrhu by postrádala smysl, jestliže by se návrh netýkal i tohoto pozemku. Jakkoli bylo povinností navrhovatelek jednoznačně formulovat svůj návrh, podle Nejvyššího správního soudu bylo možné již na základě obsahu návrhu vyřešit rozpor mezi jeho petitem a odůvodněním tak, že návrh se týká i uvedeného pozemku. Tomu ostatně odpovídalo i vyjádření stěžovatele k návrhu, které obsahovalo také argumentaci týkající se tohoto pozemku. V replice pak navrhovatelky pouze upřesnily, že návrh byl takto skutečně zamýšlen. Námitka stěžovatele není důvodná.

IV.c Obecně k soudnímu přezkumu opatření obecné povahy

[35] Dále Nejvyšší správní soud shrnuje některá východiska vztahující se k řízení o návrhu na zrušení obecné povahy, která mají význam i pro posuzovanou věc. Krajský soud je při rozhodování o tomto návrhu podle § 101d odst. 1 s. ř. s. vázán jeho rozsahem a důvody (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 12. 2023, č. j. 9 Ao 37/2021-57, č. 4562/2024 Sb. NSS, bod 32 a násl., v němž byl proveden výklad zákonné úpravy po novele provedené zákonem č. 303/2011 Sb., která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2012). Při přezkumu

pokračování

vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).

[36] Podle § 173 odst. 1 správního řádu musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Jeho specifický obsah blíže určují některá další zákonná ustanovení (např. § 172 odst. 4 správního řádu, podle něhož se správní orgán musí v odůvodnění vypořádat s uplatněnými připomínkami, a to jako podkladem pro opatření obecné povahy, nebo § 172 odst. 5 správního řádu, podle něhož je součástí odůvodnění opatření obecné povahy rozhodnutí o námitkách, které musí navíc obsahovat vlastní odůvodnění), i u něj se však uplatní obecně vyžadované obsahové náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 a § 174 odst. 1 správního řádu). Nepřezkoumatelným by bylo opatření obecné povahy, v jehož odůvodnění by nebyly uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a výkladu právních předpisů (rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Odůvodnění opatření obecné povahy ovlivňují případné připomínky a námitky vznesené v průběhu řízení o návrhu opatření obecné povahy, vždy z něj ale musí být alespoň v nejobecnější rovině patrné záměry navrhovatele (srov. rozsudky NSS č. j. 6 AOs 3/2013-29, bod 19, nebo ze dne 2. 8. 2018, č. j. 10 As 33/2018-39, bod 24).

[37] K obsahovému přezkumu územního plánu Nejvyšší správní soud konstatuje, že „[v] procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci“ (rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103, č. 2552/2012 Sb. NSS, bod 114).

[38] K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že „[n]utnou součástí rozhodnutí kraje pro zpřísnění ochrany určitého zájmu nad zákonem stanovený rámec je přesvědčivé odůvodnění, ze kterého je zřejmé, v čem spočívá ojedinělost podmínek v daném území a z jakých důvodů nelze předpokládat, že zákonem stanovená míra ochrany zájmů by byla dostatečná“ (rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2014, č. j. 9 Ao 6/2011-261, č. 3099/2014 Sb. NSS, bod 61). Jakkoli jej vyslovil v souvislosti s přezkumem zásad územního rozvoje, lze jej přiměřeně vztáhnout i na přezkum územního plánu. I pro územní plán platí, že v něm obsažená regulace za účelem ochrany území nesmí být diskriminační, svévolná a zjevně nepřiměřená, tj. neodpovídající hodnotám, které jí mají být chráněny. Zároveň platí, že „zcela omezit jinak legální aktivitu na území kraje pouze v případě výjimečně vysoké míry potřeby ochrany jiného zájmu“ (bod 63 cit. rozsudku).

IV.d Důvody úplného zákazu výstavby větrných elektráren

[39] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že vydání územního plánu spadá do samostatné působnosti obce, která při něm zohledňuje vlastní zájem, zájem svých občanů a specifika svého území. V mezích svého uvážení může stanovit omezení při umísťování

staveb za účelem dosažení vyšší míry ochrany těchto zájmů či hodnot, než jakou zajišťují právní předpisy, jestliže tato omezení budou přiměřená sledovanému cíli. Bude-li to vyžadovat míra ohrožení uvedených zájmů či hodnot, pak není vyloučeno, aby územní plán takového omezení vztáhl i na celé regulované území. Posouzení, zda jsou tyto požadavky naplněny, musí být možné provést již na základě odůvodnění územního plánu, a nikoli až s ohledem na důvody, které obec uvede jako odpůrce ve vyjádření k návrhu na zrušení tohoto územního plánu (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, nebo již zmíněný rozsudek NSS 1 As 211/2022-57, bod 19).

[40] Ze skutečnosti, že územní plán byl zastupitelstvem města schválen jednomyslně, stěžovatel dovozuje, že šlo o vyjádření zájmů obce a jejích občanů. Ani jednotný názor zastupitelstva, potažmo občanů obce, ovšem nenahrazuje požadavek řádného odůvodnění opatření obecné povahy a nemůže být jediným odůvodněním zákazu určité činnosti v územním plánu (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2016, č. j. 2 As 212/2015-27). I vůli občanů (ve věci, které se týkal odkazovaný rozsudek, byla potvrzena závazným výsledkem místního referenda) totiž musí orgány obce zajistit či prosazovat způsobem souladným s právními předpisy.

[41] Jde-li o samotný zákaz výstavby větrných elektráren na celém regulovaném území, Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že takovéto omezení neposkytuje orgánu ochrany přírody a krajiny nebo jiného dotčeného orgánům žádný prostor pro posouzení případného záměru. Územní plán takto stanoveným zákazem fakticky nahrazuje rozhodnutí nebo stanovisko tohoto orgánu, čemuž by měla odpovídat i úroveň jeho odůvodnění (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 301/2021-150, bod 37). Ve shodě s krajským soudem lze odkázat i na právní závěry, které kasační soud zaujal k možnosti takového zákazu, byť tak učinil při přezkumu zásad územního rozvoje. Právní závěr, který vyslovil, „*nebrání odpůrci stanovit pravidla pro umístování větrných elektráren a rovněž mu nebrání, aby tato pravidla byla nastavena tak, že budou chránit pohledové či jiné hodnoty krajiny, takže mimo jiné v určitých případech či v určitých typech lokalit nebude možno větrné elektrárny stavět. Taková pravidla však zásadně nemohou být kategorická, nepodmíněná a neumožňující v určitých případech dát přednost jiným hodnotám než ochraně vizuálních hodnot krajiny. Konkrétních lokalit se regulace musí týkat pro jejich specifický charakter, který je v poměrech české a středoevropské krajiny (zpravidla osídlené a v určité míře protkané stavbami nejrůznějšího druhu) při uvážení konkurujících si legitimních zájmů natolik hodnotný, že kvůli němu je proporcionální takovým způsobem omezit vlastnická práva osob, na jejichž pozemcích by jinak větrné elektrárny mohly být vybudovány. Míra přísnosti regulace pak musí u konkrétních lokalit odpovídat cennosti hodnot, které mají být regulací chráněny*“ (rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 Ao 2/2011-127, č. 2497/2012 Sb. NSS).

[42] Důvody zákazu výstavby větrných elektráren podle územního plánu se zabýval již krajský soud (body 76 až 83 napadeného rozsudku), který shrnul, že větrná energetika a související zákaz jsou v odůvodnění územního plánu zmíněny na několika místech v souvislosti s naplňováním cílů plynoucích z Politiky územního rozvoje, Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje a Územně analytických podkladů Ústeckého kraje, vždy však jde jen o pouhá konstatování vhodnosti tohoto zákazu jako prostředku k dosažení těchto cílů. Stěžovatel se samotným vyhodnocením územně plánovacích podkladů k možnosti umístění ploch pro větrnou energetiku na pozemcích navrhovatele zabýval až ve vypořádání námitek

pokračování

uplatněných navrhovatelkou a). Ani v něm ale nepředložil žádné územně plánovací doklady, ze kterých by skutečně a jednoznačně vyplývala kategorická nemožnost umístit v regulovaném území větrné elektrárny. Všechny tyto podklady ukládaly důkladně, případně individuálně, posoudit možnost umístění větrných elektráren ve vztahu ke krajinnému rázu, ochraně přírody a podobně, a to na základě konkrétních podmínek regulovaného území, což stěžovatel neučinil.

[43] Obecný poukaz na ochranu přírodních, kulturních a jiných hodnot, ochranu pramenišť či ochranu zdraví obyvatel, který je součástí vypořádání námitek a stěžovatel jej zopakoval v kasační stížnosti, neodstraňuje vytčené nedostatky odůvodnění. Jde o zájmy, kterým je ochrana poskytována právními předpisy. Stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvádí důvody, pro které by tyto hodnoty v regulovaném území vyžadovaly větší ochranu formou úplného zákazu výstavby větrných elektráren. Namítá-li stěžovatel, že po dobu platnosti původního územního plánu navrhovatelky nerealizovaly výstavbu větrných elektráren, tato skutečnost sama o sobě není důvodem, pro kterou by tato výstavba měla být vyloučena i do budoucna. To neznamena, že z předchozích snah o tuto výstavbu nemohly vyplynout skutečnosti, které znemožňují umístění těchto staveb v regulovaném území, v odůvodnění územního plánu ale nebyly uvedeny. Takovouto skutečností není ani snaha stěžovatele předem eliminovat případným zájemcům další výdaje spojené s přípravou výstavby větrných elektráren, která vyznívá spíše v tom smyslu, že stěžovatel by i při zachování původního územního plánu takovéto výstavbě bránil. Případné další výdaje navrhovatelek či jiných zájemců spojené se získáním dalších povolení nejsou překážkou výstavby větrných elektráren v regulovaném území, o čemž svědčí i to, že samy navrhovatelky proti zákazu takovéto výstavby brojí. Nic na tom nemění ani riziko, že obci vznikne povinnost nahradit škodu. Předcházet vzniku škody a chránit tak své vlastní finanční zájmy má obec tím, že bude postupovat v souladu s právními předpisy.

IV.e Přezkum územního plánu podle skutkového a právního stavu v době vydání

[44] Jedinými podklady, které výslovně omezovaly umístění větrných elektráren, byly podle krajského soudu opatření obecné povahy vymezující ochranné pásmo radiolokátoru Hrušovany a stanovisko Ministerstva obrany ze dne 24. 6. 2022. Krajský soud vyšel z toho, že ke dni vydání územního plánu bylo uvedené opatření obecné povahy zrušeno, v důsledku čehož tento územně plánovací podklad odpadl. Tento závěr vztáhl i na uvedené stanovisko, které bylo od opatření obecné povahy odvozeno a plně na něm záviselo. Nebyl proto dán ani důvod k hodnocení, nakolik uvedené podklady odůvodňují absolutní zákaz výstavby větrných elektráren v regulovaném území.

[45] Stěžovatel namítá, že stanovisko Ministerstva obrany ze dne 24. 6. 2022 nebylo založeno jen na zrušeném opatření obecné povahy vymezujícím ochranné pásmo radiolokátoru Hrušovany, nýbrž je třeba jej vykládat s ohledem na celý jeho obsah, z něhož mimo jiné vyplývá, že výstavba větrných elektráren vždy byla a je podmíněna souhlasem Ministerstva obrany.

[46] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podle § 101b odst. 3 s. ř. s. soud při přezkoumání opatření obecné povahy vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy. Jde-li o určení okamžiku vydání opatření obecné

povahy, z rozhodné zákonné úpravy vyplývá, že správní orgán postupuje při oznámení opatření obecné povahy podle § 173 odst. 1 ve spojení s § 172 odst. 1 správního řádu. To znamená, že je po projednání s dotčenými orgány doručí veřejnou vyhláškou podle § 25 správního řádu, tedy vyvěšením na úřední desce. V takovém případě se podle § 71 odst. 2 písm. c) správního řádu rozumí vydáním rozhodnutí den vyvěšení. Dnem vydání naopak není den, kdy byl územní plán schválen zastupitelstvem stěžovatele (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Ao 3/2008-136). Protože územní plán byl vyvěšen na úřední desce dne 10. 10. 2022, je tento den i dnem jeho vydání. Již z tohoto důvodu není důvodná související námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, která spočívala v uvedení právě tohoto dne vydání územního plánu ve výroku napadeného rozsudku.

[47] Opatření obecné povahy vymezující ochranné pásmo radiolokátoru Hrušovany bylo zrušeno rozsudkem městského soudu č. j. 8 A 48/2022-69, který nabyt právní moci dne 24. 8. 2022. Kasační soud usnesením č. j. 1 As 211/2022-33 přiznal kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí odkladný účinek a toto usnesení nabylo právní moci dne 10. 10. 2022, tedy v den, kdy byl územní plán vydán. Přiznáním odkladného účinku se podle § 73 odst. 3 s. ř. s. pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí, v tomto případě výše uvedeného zrušujícího rozsudku městského soudu, což znamená, že po tuto dobu přestalo být zrušeno uvedené ochranné pásmo. Skutkový a právní stav byl tudíž ke dni 10. 10. 2022 takový, že opatření obecné povahy vymezující ochranné pásmo radiolokátoru Hrušovany bylo znovu platné.

[48] Krajský soud sice výslovně nezohlednil, že uvedené opatření obecné povahy bylo ke dni vydání územního plánu, byť jen na přechodnou dobu, znovu platným, tato skutečnost však neznamená, že by příslušné části územního plánu přezkoumal k jinému skutkovému a právnímu stavu, než který tu byl v době vydání, a zatížil tak svůj rozsudek vadou řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008-59). Není totiž v rozporu s § 101b odst. 3 s. ř. s., zohlední-li krajský soud při přezkumu opatření obecné povahy, že jeho podkladem bylo nezákonné rozhodnutí či jiný úkon správního orgánu a tato jeho nezákonnost trvala již v době vydání napadeného opatření obecné povahy, i když byla autoritativně zjištěna až dodatečně (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, č. 3948/2019 Sb. NSS, bod 35, v němž se rozšířený senát obdobně vyslovil ve vztahu k situaci, kdy je podmíněné rozhodnutí založeno na nezákonném podmiňujícím rozhodnutí).

[49] V posuzované věci městský soud rozsudkem č. j. 8 A 48/2022-69 zrušil opatření obecné povahy vymezující ochranné pásmo radiolokátoru Hrušovany ještě před vydáním územního plánu, neboť bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pakliže se toto opatření obecné povahy stalo následkem odkladného účinku kasační stížnosti, která směřovala proti tomuto rozsudku, znovu platným, tento stav trval jen po dobu, než nabyt právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 211/2022-57, který tuto kasační stížnost zamítl. Krajský soud o návrhu na zrušení části územního plánu rozhodoval za situace, kdy zrušení uvedeného opatření obecné povahy již bylo postaveno najisto.

[50] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku, nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy vymezující ochranné pásmo radiolokátoru Hrušovany „neplyne z toho, že by nebylo odůvodněno podrobně, ale že rozsah a podoba stanovených omezení nejsou

pokračování

odůvodněny vůbec. Odůvodnění se omezuje na holé konstatování, že stěžovatel obdržel příslušnou dokumentaci a že tato, stejně jako specifikace ochranného pásma, je v souladu s vojenským předpisem LET-1-6/L14 a zákonem o civilním letectví. Ani z dokumentace založené ve správním spise pak nevyplyvá konkrétní odůvodnění přijatých omezení v dané podobě a rozsahu“ (bod 16 cit. rozsudku). Bylo-li toto opatření obecné povahy nepřezkoumatelné, pak jím zřízeným ochranným pásmem nelze odůvodnit ani úplný zákaz výstavby větrných elektráren v regulovaném území. V tomto ohledu je nedostatečným podkladem také stanovisko Ministerstva obrany ze dne 24. 6. 2022, v němž je vyjádřen nesouhlas s umístěním čtyř ploch pro velké větrné elektrárny na území města Výsluní z důvodu, že již samotná úroveň terénu zasahuje do ochranného pásma radiolokátoru Hrušovany.

[51] Důvod pro úplný zákaz výstavby větrných elektráren v regulovaném území nelze spatřovat ani v poukazu na § 41 odst. 1 písm. c) zákona o civilním letectví, který obecně podmiňuje povolení stavby větrné elektrárny souhlasem Ministerstva obrany. Zrušené opatření obecné povahy a na něj navazující stanovisko nelze považovat za odepření tohoto souhlasu. Z podkladů poskytnutých Ministerstvem obrany, konkrétně z jeho přípisu ze dne 6. 4. 2021, zase vyplývá pouze požadavek, aby bylo v územním plánu konstatováno, že umístování mimo jiné větrných elektráren v území bude možné pouze na základě jeho závazného stanoviska. Pakliže stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na sdělení Ministerstva obrany ze dne 28. 12. 2023, podle něhož bude až do zřízení nového ochranného pásma radiolokátoru Hrušovany probíhat ochrana v daném území vydáváním závazných stanovisek, jde o novou skutečnost, kterou bude moci stěžovatel zohlednit v případném novém řízení o územním plánu, resp. o jeho změně.

IV.f Zbývající námitky

[52] Namítá-li stěžovatel, že v nákladovém výroku IV. nebylo specifikováno, které z navrhovatelek má být zaplacená jaká částka, tato skutečnost nečiní daný výrok neurčitým či nepřezkoumatelným. Z výroku jednoznačně vyplývá, jakou částku má stěžovatel na náhradě nákladů řízení uhradit. Není-li upřesněno, jaká částka náleží každé z navrhovatelek, je třeba vyjít z toho, že navrhovatelky jsou, pokud jde o nárok na náhradu nákladů řízení, oprávněny vůči stěžovateli společně a nerozdílně. Námitka, že ve věci byly dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které stěžovateli neměla být uložena povinnost nahradit náklady řízení, není v kasační stížnosti nijak blíže rozvedena. Nevyplyvá z ní, v čem konkrétně měl krajský soud tyto důvody spatřovat. Za této situace není úlohou Nejvyššího správního soudu, aby možné důvody hodné zvláštního zřetele za stěžovatele domýšlel. Ani tato námitka proto není důvodná.

[53] Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat „z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“. Tento kasační důvod sice lze přiměřeně použít i na přezkum opatření obecné povahy (srov. např. rozsudky

NSS ze dne 24. 10. 2019, č. j. 10 As 126/2019-95, bod 23, nebo ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 103/2019-27, bod 24), takové použití uvedeného ustanovení ale míří proti vadám při vydávání územního plánu odpůrcem. Je-li stěžovatelem právě odpůrce, zjištění takové vady by mu nemohlo být ku prospěchu. Ostatně v argumentaci stěžovatele není odkaz na tento kasační důvod nijak rozvinut.

V. Závěr a náklady řízení

[54] Nejvyšší správní soud shrnuje, že ve vztahu k výrokům I., II. a IV. napadeného rozsudku nepřisvědčil námitkám stěžovatele a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost v této části podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl. V části, v níž byla kasační stížnost podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou, ji podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.

[55] Navrhovatelkám náleží náhrada nákladů řízení spočívající v odměně jejich zástupce, Mgr. Jiřího Nezhyby, která zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti a v podání vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Protože jde o společné úkony při zastupování dvou osob, náleží advokátovi za každý z těchto úkonů odměna ve výši 4 960 Kč, tedy celkem částka 9 920 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], k níž je třeba připočíst částku 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu jako paušální náhradu hotových výdajů. Zástupce navrhovatelek je společníkem obchodní společnosti Frank Bold Advokáti, s.r.o., která je plátcem daně z přidané hodnoty, a jeho odměna a náhrada hotových výdajů se navyšují o tuto daň ve výši 21 %, tj. o částku 2 209,20 Kč. Celkem tak jde o částku 12 729,20 Kč, kterou je stěžovatel povinen zaplatit navrhovatelkám k rukám jejich právního zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil soud stěžovateli přiměřenou lhůtu 30 dnů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2024

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu